

הרצאה מס' 171 – חוקים רוחניים. (חוקי הנשמה)

(1969)

(תרגום מחדש אפריל 2012)

במהלך שנות מסירת ההרצאות המדריך התייחס לעיתים קרובות לחוקים רוחניים. בפברואר 1969, אווה פירקוס החליטה לקבץ כמה מהחוקים הבסיסיים כדי לאפשר לנו הבנה נוספת של מושגים חשובים אלה.

חוק האחריות האישית

זהו העיקרון החשוב ביותר המוביל את עבודת הנתיב. במבט ראשון, לעיתים קשה לקבלו. נראה שקל יותר לקבל אפילו תבוסה כל עוד ניתן להאשים את הנסיבות, או את המזל רע, או את מגרעותיו של הזולת. קבלת חוק האחריות האישית מבטל את האפשרות לרחמים עצמיים, וויתור (לעצמנו), סבל פסיבי, טיפוח טענות כנגד חוסר הצדק בחיים, ואת המשחק המזוכיסטי שאינו מרפה מ"תפירת תיק" נגד החיים.

אולם, חוק לכאורה קשה זה, הינו אמת מפיחת תקווה, מעודדת, משחררת, והמחזקת ביותר מכול האמיתות. הוא מאפשר לכם לפתור כל בעיה אפשרית עמה אתם מתמודדים. הוא פותח את החיים על שלל אפשרויותיהם. הוא מאלץ אתכם לראות את הדברים באורם האמיתי, ולא נוח ככל שייראה, הוא מותיר אתכם עם הרבה יותר הערכה עצמית, יושרה, ותקווה, מאשר כניעה חסרת אונים לנסיבות שהחיים מנחיתים כביכול, ללא כל קשר אליכם. אין עוד מקום לתבוסה שכן החוק מעקר בין השאר את התחושה הילדית - אשלייתית של אומניפוטנטיות (היות כל יכול) שהיא בלתי מציאותית בדיוק כמו התחושה של להיות "קורבן החיים". קבלת מגבלותיכם כמו גם את אלה של האחרים מעצימה אל כוחכם לכוון את חייכם באופן משמעותי.

חוק האחריות האישית הוא העיקרון המוביל בחיפוש אחר שורשי מכשלותיכם. התבוננות בוחנת בסיפוק או ובהיעדר סיפוק בחייכם נותן לכם תשריט המראה את אותם אזורים היכן שגישה/תפיסה פנימית קשורה ישירות לאזורי הסיפוק או אי הסיפוק. שיטת התבוננות שכזו היא בניגוד מוחלט לגישות הרווחות, אך זו שיטה אמינה ומהימנה בהחלט שתמיד תוביל לתוצאות, בתנאי שתהיו מעמיקים וישרים/כנים לחלוטין במשימה.

בכל פעם שאתם מגיעים לצומת בדרככם שנראה שאין ממנו מוצא, או היכן שאינכם רואים כיצד לשנות, כיצד לפתור בעיה, היו בטוחים שטרם מצאתם מפתח חשוב, ואין זה משנה עד כמה עמוקות היו תובנות קודמות והשתנויות. תובנה מלאה תמיד מראה את הדרך החוצה. תובנות ושינויים קודמים צריכים להיות מובחנים: האם הם היו מן הסוג בו אנו עוסקים כאן? או שאולי הם רק מובילים אליהם? אלו הראשונים (בהם אנו עוסקים כאן) תמיד מביאים עמם תחושת שמחה, שחרור, תקווה, כוח, אור. הם מפיחים אנרגיה חדשה במערכת שלכם. האחרונים (תובנות הביניים המובילות) עלולים להביא לרפיון ידיים זמני. הראשונים מאפשרים לכם להכיר בעובדות שאולי אינן מחמיאות לכם, אך מבלי להקטין כלל את תחושת הערך העצמי והיושרה שלכם, להיפך, תחושה זו גוברת. האחרונים עלולים להוסיף אשמה על התובנה.

משחוויתם את ההבדל בין שני סוגי התובנות הנכם מסוגלים להגן על עצמכם מפני חוסר תקווה, או לפחות להכיר בכך שחוסר תקווה לכשעצמו הוא סמן לכך שהדרך החוצה טרם נמצאה. ואז, היעדר תקווה, תחת להחלישכם, יכול להוות תמריץ להסתער באון (בחקירה נוספת) עד שתפתח הדרך האמיתית.

כשתראו לבסוף שכמיהה בלתי ממומשת, או קונפליקט מכאיב ומתמשך, הם תוצאת גישה פנימית עם דפוסי התנהגות תואמים, לא תהיו עוד כלי חסר ישע בידי הגורל. כאשר גישה מוטעית שכזאת נראית במלואה, נצפית ומובחנת בעת פעולתה, ומתקבלת כפי שהיא, ייתכן שעדיין לא תרצו לוותר עליה -- מסיבותיכם שלכם ומשום תפישותיכם המוטעות -- אך לפחות תראו את החיבור (שחשוב וחיוני לראות) בין חייכם הפנימיים לבין ביטויים החיצוני הנגלה בחייכם. אזי, אפשרי לצאת לדרך החיפוש (הנוסף) כדי לגלות את הסיבה למה באופן כה עיקש אתם אוהזים ונאחזים בגישה/ות שהיא/הן כה הרסני/ות.

רבים מהחוקים בהמשך דנים באופן עוד יותר ספציפי בעיקרון בסיסי זה.

חוק הנדנדה או חוק הקומפנסציה (קיזוז/פיצוי)

היכן שמתקיימת תפיסה מוטעית, האיזון הפנימי מופרע, וחייבת להתקיים גם תפיסה מוטעית נגדית. לכל גישה קיימת גם גישה נגדית שיכולה להיות משלימה ובריאה, או מעוותת ומוטעית. וכך, עיוות בצד האחד גורם לעיוות בצד ההופכי לו. כאשר בעבודתכם העצמית נהייתם מודעים רק לצד האחד של ה"נדנדה", אין זה אפשרי לפתור את הבעיה, ולא חשוב עד כמה אתם מנסים.

למשל: נאמר שלאדם מסוים ישנה נטייה לקחת על עצמו אחריות יתר לגבי אחרים. אפשרי בהחלט שיבין בבירור ובפירוט שהוא עושה זאת, ומה ההשלכות של זה, ומהיכן נובעת הנטייה, ואלו גישות אחרות שלו תורמות לכך ומושפעות מכך, וכו'. ועדיין הוא איננו יכול להשאיר את שטחי האחריות של האחרים להם עצמם, היכן שהם אמורים להיות. או שהוא איננו מסוגל לזהות מה הוא עושה בעצם כאשר הוא נוטל לעצמו אחריות (לא נדרשת) לאחרים (מה שיכול להתרחש באופן מאד סמוי), או שהוא מרגיש אי נוחות קיצונית, או אילוץ בכוח כאשר הוא נמנע מליטול על עצמו את האחריות המזויפת. פעולה כפויה (לקיחת אחריות שאינה שלו) של האדם במקרה כזה היא לא טבעית ולא תואמת התפתחות אורגנית. תוצאותיה עלולות להיות גרועות עוד יותר מכניעה לדחף הכפייתי (לקחת את האחריות).

צמיחה אמיתית מובילה לשינוי חסר מאמץ, ספונטני, שמגיע בטבעיות כה רבה עד שבתחילה הוא כמעט לא מורגש. ההקלה תגיע ברגע שאותו אדם יראה את ה"נדנדה" במלואה. -- במקרה זה -- שישנו תחום בו אותו אדם מסרב לקחת אחריות עצמית בשטח שנוגע לו עצמו, וכך, הוא משתמש באחרים כתחליף למצפון או לסמכות שלו עצמו (בנוגע לעצמו). הסרת האחריות העצמית יכולה לקרות אצלו בתחום אחר לגמרי, ובאופן כה סמוי, שלא ניתן לראותה בתחילה. זה יכול להתבטא באופן שהוא אך ורק רגשי. למשל: ייתכן שאדם ייקח על עצמו אחריות על אחרים על ידי שהוא מרגיש רגשי אשמה במקום שהגיונו אומר לו מפורשות שאין כל סיבה לחוש אשמה. ובאותו הזמן הוא מסוגל "למכור" את יושרתו כדי לזכות באישורם ובחיבתם של אחרים. בכך הוא עושה **אותם** אחראים על מה שהוא חייב לתת לעצמו. הטלת אשמה על החיים באי-אפשרך גם זו דרך לשלול אחריות אישית מעצמך, כפי שהוזכר קודם. הטלת אשמה מסוג זה תמיד מתקשרת עם גישה הפוכה ומשלימה של נטילת עול ואחריות על עצמך, שאיננה שלך. חייבים להכיר בקשר ההדדי בין שתי גישות אלה כדי לפתור את הבעיה שתוארה בדוגמה.

הגרסה הבריאה של שני הפכים אלה היא איזון הרמוני בין אחריות עצמית נאותה, לבין החופש מנטילת אחריות על מועקותיהם של אחרים, אשר אינו עומד בכל סתירה עם הרצון החופשי והפעולה האוהבת של עזרה לזולת.

דוגמה נוספת: אישה שהיא מצטנעת יתר על המידה עד כדי ביטול עצמי, ואיננה יכולה לשנות נטייה זו מבלי ללכת לקיצוניות ההרסנית ההפוכה של מרד קיצוני והתרסה עוינת. אישה כזו תוכל להשתנות ללא מאמץ כאשר היא תגלה שאולי בעצם, ובאופן סמוי, היא אישה תובענית יתר על המידה. אפשרי שמעולם לא תבטא באופן גלוי את דרישותיה האילמות; אולי היא אפילו לא ממש מודעת, לא להן, ולא לטינות המבעבעות שלה כאשר דרישותיה אינן מתמלאות. אסרטיביות בריאה המבוטאת באופן פתוח והיכולת לוותר גמיש, הם שמהווים את האיזון הבריאה, איזון שמופרע על ידי אגוצנטריות ילדית. האיזון יחזור ללא מאמץ, כאשר חווים באופן עמוק את חוק הנדנדה.

יותר מדיי אגו על פני השטח מסמן לעיתים קרובות חולשה פנימית של האגו. ובאופן הפוך, אגו חלש על פני השטח תמיד מצביע על כך שמתחת לפני השטח מוחזק אגו שהוא קשיח מדיי.

חוק המנוף

חוק המנוף קשור לחוק הנדנדה. ההבדל הוא שבעוד חוק הנדנדה עוסק בצדדים ההפוכים של תפיסה או עקרון, חוק המנוף הוא רלוונטי כאשר וויתור על עיוות מסוים מתאפשר רק לאחר שאותר עיוות אחר לגמרי, ו"תוקן". במקרה כזה **השינוי בגישה המעוותת האחרת, הוא המנוף** שבעזרתו ניתן לפתוח את השער הנעול (הנוגע לעיוות הראשון).

למשל: אדם סובל מבדידות והיעדר אהבה. יתכן שקשה היה לגלות זאת משום שהבדידות והיעדר האהבה הוכחשו ו"מוסכו" (מלשון מסיכה) על ידי כביכול ביטחון, שביעות רצון, וחברותיות. גילוי האמת שהאדם הוא בעצם בודד הינה הכרה מודעת ראשונית חשובה ביותר, שבודאי הגיעה לאחר מאבק קשה בהתנגדויות פנימיות (להכיר באמת זו). אולם, אפשר שזו איננה ההכרה העיקרית והשורשית הנדרשת (כדי לפתור את הבעיה). אולם חוק הנדנדה לא יהיה ישים כאן, שכן **הרצון לאהבה אפשר שהוא קיים** - לפחות במידה בה אהבה אפשרית כאשר עיוותים חוסמים אנרגיה חיונית. ניתן אולי למצוא את המנוף (השינוי המצב/ פתיחת השער) במקום אחר: הפרה של האמת אפשרי שתימצא במקומות אחרים, שלכאורה אין קשר בינם לבין בעיית הבדידות. למשל: יתכן שלאדם זה יש תחושה שאיננו ראוי כלל לאושר ולאהבה. אין לבטל כלא הגיונית תחושה עמומה של "לא מגיע לי" שאפשרי שתצוף בעת עימות עצמי כנה ועמוק. כדאי לחפש ולחקור היכן אפשרי שנמצאת הפרה של האמת/יחסי/איזון הפנימיים. הפרה שכזו לא בהכרח תבוא לידי ביטוי בפעולה גלויה ונראית. היא יכולה להיות טמונה בגישות רגשיות סמויות, כמו למשל: שהאדם מצפה לקבל יותר מכפי שהוא מוכן/ה לתת.

כאשר הפרה מסוג זה מוכרת במלואה, והאדם מסוגל לוותר על גישה מעוותת מסוג זה שגם מנעה ממנו ערך עצמי. אזי, תחושה חדשה של העצמי ושל היות העצמי ראוי, בסופו של דבר תסיר גם את היעדר הסיפוק (שבא לידי ביטוי בבדידות והיעדר אהבה).

תפיסה שגויה - פיצול - מעגל קסמים זדוני.

כל תפיסה שגויה יוצרת דואליות וקונפליקט פנימי, אשר בתורם יוצרים מעגל קסמים זדוני.

בחינה רצינית של קונפליקט פנימי צריכה לגלות את השתלשלות הדברים לכדי יצירת מעגל זדוני. יש לפענח את רצף ההשתלשלות גם באמצעות הבנה אינטלקטואלית, וגם יש לחוות אותה רגשית, טרם ניתן יהיה להשיב לאחור/לפרק את המעגל הזדוני; תפיסת אמת יוצרת אחדות אשר יוצרת מעגל שפיר/תומך חיים, של אושר ושמחה.

דוגמה: גבר צעיר גילה לאחרונה את חוסר הביטחון שלו בקשר לגבריותו. הוא נאלץ להתגבר על התנגדותיו הפנימיות כדי להבקיע דרך המסכה של ביטחון מדומה שעטה עליו. עכשיו הוא מגלה שבאופן תת מודע אחז בתפיסה המוטעית הנפוצה שסקס הוא מלוכלך. הפיצול הפנימי שיצר כתוצאה מכך הוא ש- או : שהוא נכנע/מתמסר למיניות הגברית שלו ובכך מרגיש כשיר כגבר, במחיר של אשמה ותחושת חטא וחוסר ניקיון/ חוסר מהוגנות, או: שהוא מהוגן וראוי על פי הסטנדרטים הלא מודעים שלו, אך במחיר זניחת גבריותו.

הוא ניסה ללא הרף לפשר בין שתי אלטרנטיבות לא רצויות אלה. התחולל בתוכו מאבק מתמשך. הוא לא יכול היה לחייב עצמו בלב שלם, לא, להיות גבר, וגם לא, להיות בן אנוש מהוגן. התפיסה המוטעית שסקס הוא מלוכלך הובילה למעגל קסמים זדוני: ככל שהוא מרגיש גברי יותר, וגם אשם יותר, כך הוא יכול פחות לתת ביטוי לרגשות אהבה במיניותו.

ולכן – המיניות, מייצרת אשמה אמיתית, כפי שכל התנהגות נעדרת אהבה יוצרת, וגם אשמה מזויפת על היותו "מלוכלך". וכך, המיניות המנותקת מתמלאת יותר ויותר בעוינות וזעם. כאשר אנשים מוצפים באופן סמוי ברגשות כאלה, ואינם יכולים להביט בהם נכוחה, כל המערך הרגשי נפגע. התסכול והייאוש הנובעים מקונפליקטים כסוג זה מגבירים עוינות, שמצטרפת ומתחברת עם תחושות האשמה האמיתיים. הסקס העוין ונעדר האהבה, מחזק את הטאבו כנגדו כמוצדק. –

וזו הבעיה הקשה ביותר. משום שהיא גורמת לאנשים שכאלה להסתובב במעגל הקסמים הזדוני. ככל שהאדם מסתבך יותר בתוך הקונפליקט הנראה כחסר פתרון, כך הוא חוסם יותר ויותר את רגשותיו הטבעיים והספונטניים. ככל שהוא עוצר אותם יותר, כך פחות הוא מסוגל לאהוב. ככל שהוא אוהב פחות, כך יש בו פחות גבריות אמיתית. וכתוצאה מכך הוא חש עוד פחות בטוח ועוד יותר נחות. עכשיו הוא מרגיש חייב להסתיר את חוסר הביטחון ותחושת הנחיתות שלו מהעולם ומעצמו, מה שמגביר עוד יותר הדחקות והעמדות פנים. וכך זה נמשך ונמשך...

אשמה מזויפת יוצרת אשמה אמיתית, וההיפך.

המקרה שתואר למעלה כדי להמחיש את חוק התפיסה מוטעית - פיצול - מעגל קסמים זדוני, ממחיש גם את התלות ההדדית בין אשמה מזויפת ואשמה אמיתית. אי הבנה ילדית לעיתים יוצרת אשמה מזויפת. האשמה המזויפת מייצרת רגשות, הגנות, ויומרות מובילים לאשמה אמיתית משום שהם מפירים חוק רוחני. תפיסה מוטעית הינה אי- מציאות/אשליה, ואי- מציאות איננה יכולה אלא ליצור רגשות כגון כעס, ייאוש, וחוסר אמון. יתר על כן, תפיסה מוטעית מובילה לחוסר סיפוק/ אי הגשמה, ולכן לתסכול ולאכזבה - שבתורם יוצרים התנגדויות, מרירות, זעם. התחושה של חוסר תוחלת שהיא חלק מכל קונפליקט הנובע מתפיסות מוטעות מובילה לחוסר אונים, פסיביות, המונעים מהאדם לעשות את מה שנדרש כדי להשיג את מה שהוא זקוק לו ורוצה. תחושת חוסר אונים וקורבנות הם לכשעצמם תפיסות מוטעות. האשמה המזויפת הנזרקת לכיוון העולם, ומציבה את העולם כאחראי למצב הלא מאושר.

העצמי האמיתי שולח מסר למודעות: "זו לא נכון להיות כה מלא טינה". המודעות בדרך כלל מתקשה לפרש באופן נכון מסרים כגון אלה, היא רק מרגישה במעומעם שמהו לא בסדר ברחמים העצמיים, ההאשמות, והכעס.

בכל פעם שאתם מגלים אשמה מזויפת במהלך עימות פנימי בתוכם, לעולם אל תניחו לזה להסתיים בכך. באיזה שהוא מקום אשמה אמיתית מסתתרת מאחוריה. זה כאילו שהאישיות שלכם איננה מוכנה להתייצב אל מול האשמה האמיתית, אך בלחץ המצפון שלכם מייצרת אשמה לא מוצדקת כמסכה על פניה של האשמה האמיתית. גם האשמה המזויפת לעיתים חבויה בתחילה, ואז כשאתם מגלים אותה, אולי תאמרו לעצמכם: "אתם רואים גיליתי אותה. אינני צריך להמשיך ולחפש את מה שבאמת באמת גורם לי להרגיש רע בקשר לעצמי. ראו כמה ישר ומודע אני שאני מרגיש כה אשם, אפילו בקשר לדברים לא אמיתיים".

כאשר הגילוי אינו מוביל להקלה מתמשכת, לשינוי, לחירות חיצונית ופנימית גדולים יותר, אתם יכולים להסיק, שטרם התייצבתם בפני כמה אשמות אמיתיות.

טראומת ילדות לא בהכרח אחראית לנוירוזה.

טראומה מילדות מייצרת מחסור, אי-אושר (אומללות), רגשות והתנהגות הרסניים - - בקיצור נוירוזה (הפרעה אישיותית) - - אך רק בעקיפין. היא איננה לכשעצמה אחראית לכל זה. גם הנפש הבריאה חווה אומללות מוקדמת, אך מנערת מעליה את השפעתה מבלי להטביע לתוכה דפוסים שליליים. הדפוסים השליליים שהוטבעו הם האחראיים הישירים למצב אומללות בהווה. חשוב שתבינו נקודה זו בבירות ושתפענחו לעומק ותעבדו דרך הדפוסים השליליים שלכם כדי להתגבר על זה אשר מרחיק אתכם מהחיים. בסופו של דבר הוריקם אינם אחראיים על התפיסות המוטעות שלכם. טינה כלפיהם מפירה את חוק האחריות האישית. בדומה, אתם אינכם אחראיים על דפוסים הנוירוטיים של ילדיכם שלכם. אשמה מופרזת בקשר לבעיות של ילדיכם מבוססת על תפיסה מוטעית, וזאת אף שאתם כן אחראיים לעיוותים שלכם עצמכם, שעלולים להשפיע על ילדיכם. וכך, ההשתהות על חוויות הילדות הקשות לבדה, יכולה לכל היותר להביא לתובנה חלקית; היא איננה יכולה להפיק את השינוי המשמעותי והחינוכי הנדרש. זה האחרון אפשרי רק כשתבינו את הדפוסים ההרסניים שלכם לעומקם, ותשנו אותם באופן דרסטי.

אכן נגף או קרש קפיצה?

חירות אישית היא בו זמנית יחסית, מוגבלת, וטוטאלית. מאחר ועלינו לחוות את תוצאות גישותינו ומעשינו הקודמים, איננו יכולים להימנע מקשיי ההווה שהם פרי גישות ועמדות שגויות מן העבר, ושהיו מבוססות אשליה (אי אמת), ולכן הרסניות. כל עוד אנו מתעלמים מהן (מאשליות העבר) אנו נותרים עיוורים בקשר לקשיי ההווה.

אולם, יש לנו החופש המוחלט לבחור את גישותינו ביחס לאותו גורל "תוצרת עצמית" שלנו. אנו יכולים לשקוע ולשהות ברחמים עצמיים, טינות, וחוסר אונים, ובכך להעצים את החולשה, השיתוק, התלות וההרסנות. **או**, אנו יכולים להחליט לרצות להפיק את המיטב מהחוויה, ללמוד את המירב ממנה, ולהצמיח/להגדיל את מודעותנו דרכה. כאשר אנו בוחרים באפשרות זו, אכן הנגף (המכשול) מקבלת משמעות חדשה והופכת לחיונית, מחזקת, ומשחררת. כשאנו מגלים שאכן הנגף הייתה תוצאה ישירה של העיוותים שלנו, אנו מונעים חוויות דומות - אולי גרועות יותר - בעתיד. אנו הופכים את תוצאת העבר לקרש קפיצה.

(חברים יקרים, זהו גם ההסבר, אחד היפים, לחוק הקארמה/ חוק הסיבה והתוצאה – ותשובה לשאלה האם וכיצד ניתן לשנות קארמה - אליה).

סיטואציה חיצונית חושפת מציאות פנימית

לא משנה מה באופן מודע אנו מאמינים שאנו רוצים, התופעות השליליות בסיטואציית החיים שלנו חושפות רצון לא מודע שהוא מנוגד/סותר את הרצון המודע. אי אפשר לרמות את החיים, ובין שאנו אוהבים את זה ובין שלא, חייו של האדם הם בדיוק תוצר המודע והלא מודע של אותו אדם. לא משנה עד כמה בלתי רצויה תהיה התוצאה, היא בדיוק מה שאנו באופן ילדותי, עיוור, או מתוך פחד, מבטאים אל תוך החיים.

אי ידעת העיקרון הזה, או הסירוב להכיר בו, ייצרו מרירות ותחושת קורבנות. הבחירה להרגיש קורבן רק מעצימה עיוורון וגורמת לנו להחזיק בגישה ההרסנית שיצרה תחושה זו מלכתחילה.

או - שאנו יכולים לבחור גישה אחרת, אשר בתחילה תיראה קשה יותר: למרות שקשה לראות כיצד סיטואציית חיים בלתי רצויה היא פרי יצירתנו - - ועצם המחשבה הזו אולי אפילו נדמית אווילית - - אנו יכולים לבחור לתהות על אפשרות זו ברוח של פתיחות וענווה, מתוך התבונה היודעת שהנפש האנושית היא מסובכת, ורבת פנים. מסלול זה יפתח אופקים חדשים מדהימים, ויוביל לחירות.

אם נשתמש בסיטואציית החיים החיצונית כאמת מידה למה שאולי איננו כשורה באישיות, מצאנו בכך קיצור דרך משמעותי (לריפוי/תיקון - אליה). אפשרי שנגלה שיש בנו רק מעט גישות שליליות חבויות ביחס לגישות הבריאות הגלויות. אך מעצם טבע היותן לא מודעות, יש להן לגישות השליליות, עוצמה רבה בהרבה מאשר לאלה הבריאות והגלויות.

לכן הכרחי הוא להפוך את הלא מודע למודע. תגובות רגשיות מעורפלות, או מחשבות חולפות קצרות שאנו נוהגים להתעלם מהן, אפשרי שיחשפו יותר על המצב בלא מודע מכפי שניתן לשער תחילה. כשאנו ממקדים את תשומת ליבנו לתגובות/המחשבות הלא ברורות מסוג זה, רצונות סותרים, פחדים נסתרים ותשוקות שליליות יעלו אל פני השטח. מרגע שנתגלו וזוהו, הם ניתנים ליישוב/פיוס (they can be reconciled) עם מטרות מציאותיות מודעות.

עיצוב מחדש (החייאה/בריאה מחדש) של חומר הנשמה על ידי שינוי דפוסים שליליים לחיוביים.

לאחר שהפכתם מודעים לעומק תפיסותיכם השגויות, וחוויתם באופן פעיל מבפנים (לא בתיאוריה) את רגשותיכם השליליים, מבלי שהונעתם להוציא את השלילי אל הפועל בפעולה חיצונית, (without acting out the negativity) אזי, הבריאה מחדש יכולה להתחיל. האומץ והיושר שנדרשו כדי להיעשות מודעים לתפיסות המוטעות ולשליליות - - ואשר יתגברו עם ההכרה והקבלה העצמית החדשה (של השלילי) - - חשוב שימשו אתכם עכשיו לכינון השינוי (לחיוב).

עליכם לנסח את רצונכם וכוונתכם לחולל את השינוי בתבניות חשיבה בהירות ומדויקות. עליכם ליצור חזון ברור כיצד האישיות הבריאה הפרודוקטיבית תתפקד, בניגוד לדפוסים ההרסניים (והמעגלים הזדוניים) הישנים. למרות שאישיות האגו החיצונית, עם יכולת הרצון והאינטליגנציה שלה חייבת ליזום צעדים אלה, היא גם חייבת להכיר בכוחה המוגבל לעורר ולזמן את העצמי האוניברסאלי כדי שידריך, ישרה מעצמו, ויסייע בכל צעד בדרך. מכאן שתפקיד האגו המודע הוא כפול: 1. הוא חייב ליזום/לאתחל את השינוי, לחזק את כוח הרצון שלו, להתוות ולנסח את המחשבה, להטביע את חומר הנשמה המעוות בַּאמת, בתמונות מעגלים שפירים; ו 2. הוא חייב לקרוא/לזמן באופן פעיל את העוצמה הפנימית הגדולה יותר, ולהפוך למקבל/מכיל וקשוב אליה. הוא חייב לסור אז הצידה, לזמן

מה, ולאפשר לעוצמה הפנימית להתגלות - - דבר שקורה לעיתים כאשר הכי פחות מצפים לו, במצב של רגיעה שהיא הכרחית. (כדי שהתהליך יתבצע).

איזון תפקידי האגו עם הופעה לא מאולצת של הדרכה אוניברסאלית.

לא תמיד קל למצוא את האיזון העדין המשתנה ברציפות בין תנועת הנפש הפנימית לבין האגו החושב המודע. עליכם ללמוד מתי להיות אקטיביים בעיצוב דפוסים חדשים, ומתי לסור הצידה ולשמר את העצמי רגוע ורספטיבי (במצב קבלה/קליטה). התחושה העדינה הזו משתכללת ככל שאתם מתוודעים/חווים לעיתים תכופות יותר את המציאות של האני האוניברסאלי. אחת התכונות המופלאות של העצמי האוניברסאלי היא שניתן להפעיל אותו אפילו לטובת החישה היותר מדויקת של הווייתו, ולמען ההשראה והעומק הרגשי שנדרשים כדי למדוט באופן משמעותי. בכל שלב של עבודתכם אפשר שתידרש צורת מדיטציה אחרת, וכך תצטרכו לזמן/ להעלות אספקטים שונים של אותו כוח אוניברסאלי. העוצמה הזו כולה יכולה להגיע מבפנים כאשר היא נקראת. מגבלות המוח מתמעטות ככל שאנו מודעים אליהם ו"המוח הרחב יותר" זה שבסולאר פלקסוס (מקלעת השמש) הוא המשמש כיועץ. האגו חייב ללמוד לנוע לסירוגין בין אקטיביות ופסיביות, בין להיות יוזם לבין להיות מכיל. לאט לאט תיווצר אינטגרציה מכווננת ומתואמת המווסתת את עצמה מתוך עצמה.

אתה חייב להיות מוכן לאבד (להפסיד) את מה שאתה רוצה להרוויח (לקבל)

הצהרה זו נאמרה על ידי המדריך באחת מהרצאותיו המוקדמות. יש לזה משמעות זהה לאחת ממאמריו של ישו שאמר כי עליך להיות נכון לאבד את חיך כדי להרוויח אותם לנצח. באופן פסיכולוגי המשמעות היא שללא הנכונות לשחרר (לשחרר אחיזה) יש כל כך הרבה מתח פנימי ופחד, שהטוב שהעולם אינו יכול להגיע ולהתקבל. רק כאשר הנך נכון לאבד ללא מורא, הקבלה/מציאה/רווח אפשריים. זה שמפוחד(מכווץ) מלהפסיד לעולם איננו פתוח להרוויח.

חוק האחדות/ החוק המאחד

לעולם אין מזה נכון שקצה אחד (היפך) הוא טוב והקצה האחר, המנוגד לו הוא רע. כל הפוך יכול להיות כל אחד מהשניים. כל אפשרות מנוגדת העומדת לבחירה (אלטרנטיבה) יכולה להיות בריאה ופרודוקטיבית, או לא בריאה והרסנית. הדוגמאות הבאות יאירו עיקרון זה:

כדי לחיות חיים פוריים צריך להיות גם אקטיבי וגם פסיבי בחילופי גומלין הדדיים והרמוניים. כשאחד המצבים נתפס כנכון והאחר כשגוי, התוצאה תהיה עיוות וחוסר איזון. קצה אחד של המנעד (ספקטרום) יבוטא בהגזמה, מה שבהכרח ישפיע על הצד האחר.

תהייה פנימית יכולה להיות פרודוקטיבית ולהוביל לצמיחה, או מרוכזת בעצמה ומפרידה. ההיפך ממנה, ריכוז באחר, יכולה לבטא אהבה אותנטית, או שפירושה יכול להיות הימנעות/בריחה מהעצמי. אם הריכוז פנימה היא בריאה, גם ריכוז דאגה אמיתית לאחר תחול באופן אוטומטי. וההיפך מזה, אם האחד מן השניים מעוות, גם היפוכו חייב להיות מעוות.

בטחון עצמי/ אסרטיביות/ היכולת לעמוד על זכויותיך, יכולים להיות ביטוי של אוטונומיה בריאה, או של מרדנות והתנגדות עוינת. סתגלנות גמישה יכולה להיות ביטוי של נפש בריאה, או יכולה לבטא כניעות, ולכסות על מזוכיזם והכחשה עצמית. ושוב, אם הביטחון העצמי הוא בריא, גם יכולת ההסתגלות תהיה בריאה, וההיפך מזה. ובכל זאת לעיתים מזומנות אנשים אומרים למשל: "להיות מסוגל לעמוד על זכויותיך זה טוב" כאשר בעצם הם מכסים על העיוות הלא בריא של התכונה. ובאותו מטבע, כמה פעמים אדם טוען להיותו בעל מזג טוב, אוהב, בכך שהוא תמיד מוותר, שעה שהוא פשוט מסרב להיות אסרטיבי, ועצמאי, ובעצם רוצה להיאחז באדם אחר שניתן "לקנות אותו" על ידי כניעות. אנשים כאלה בעצם משעבדים את עצמם - - לשם המטרה הסמויה של שיעבוד האחר בכך.

פתיחות חברתית, כאשר היא אמיתית, היא ביטוי ספונטני של אישיות חמה ואוהבת המבקשת להתחבר לאחרים, ומסוגלת להתייחס לאחרים. צורתה השלילית המעוותת היא הידחפות, שהיא הביטוי של חוסר היכולת להיות עם עצמך. להיות אוטונומי self-contained (היכולת לעמוד בפני עצמך, להכיל את עצמך) היא צידו האחר של המטבע. באישיות הבריאה, האמון העצמי הבסיסי, והביטחון/יכולת להישען על עצמך, הם שמאפשרים לאדם לשהות זמן עם עצמו ועם אחרים. רק אז זה אפשרי להתייחס באופן אמיתי וכנה לאחר. במצב המעוות, שני היבטים אלה הופכים לאלטרנטיבות מנוגדות, שהאחת נחשבת לטובה, והאחרת לרעה, בהתאם לחולשותיו של האדם. העיוות הלא בריא של אדם אוטונומי הוא המתבודד/המסתגר שאיננו מסוגל להתמודד עם הזולת ולכן בורח להתבודדות, מתוך רציונליזציה של הבריחה, כבריאה. אדם כזה לעיתים ישמיץ חברותיות - - הבריאה כמו המעוותת - - ויתארן כשטחיות.

דוגמאות אלה ורבות אחרות ממחישות את אשליית הנטייה הנלהבת לשפוט צד אחד או היבט אחד מן השלם כנכון, ואת האחר כמוטעה. עיוות שהוא מאד חזק קל יחסית לזהותו ובכל זאת לעיתים הוא מוסווה כגרסה כביכול בריאה. ככל שאתם מעמיקים בנתיב זה כך פחות ופחות תטו לאחוז בהיפך/קיצון אחד ולהעמידו כנגד אחר. יותר ויותר תראו ששני ההפכים יוצרים שלם אינטגרלי אחד. וזה מה שממחיש כיצד דואליות חייבת להוביל אל העיקרון המאחד במהלך הדרך בנתיב זה.

לפני שנים רבות, בפגישה אישית, המדריך אמר:

"אם אינך רוצה להיות יותר ממה שהנך
לעולם לא תפחד להיות פחות ממה שהנך"

תרגמה: אליה. אפריל 2012

התייחסויות לעוד שני חוקים רוחניים שלא מופיעים בהרצאה 171
מצאתי במקביל לתרגום הרצאה 171 התייחסויות של המדריך לעוד 2 חוקים בהרצאות 30 ו31, והנה הם:

חוק האחוה.

קטע מתוך הרצאה 31 - **בושה** - שתורגמה לאחרונה, בהדגשים רלוונטיים להרצאה בה אנו דנים, ושמתייחס לחוק האחוה.

....יתכן שעכשיו תתחילו לחוש מדוע כה חשוב להיות מסוגלים לשוחח (מדי פעם בדרך הנתיב) אודות עצמכם בפתיחות עם אדם שהוכשר לכך (qualified person) ועם אנשים עמם יש לכם קרבת אמת.

כל עוד אתם מחביאים דברים בתוך עצמכם, זה מוציא הכול מפרופורציה. אתם עשויים להגזים בדבר אחד ולהפחית בערך אחר. בעוד שאדם אחר, שהוא מנותק מבעיותיכם ומן המאבקים הפנימיים שלכם, עשוי לראות את הדברים באור הנכון. **כפי שאמרתי לעיתים תכופות בפגישות אישיות, ישנו חוק רוחני שתופס במידה שווה גם לגבי הפסיכואנליזה וגם לגבי הוידוי. זהו חוק האחוה** (**brotherhood**). ברגע שאתם נפתחים (בכנות) אל אדם אחר, זה מצביע על מעשה ענווה. באותו רגע, מול אותו אדם, אינכם רוצים להיראות יותר מושלמים ממה שהנכם, שהינו אחת הנטיות האנושיות המזיקות ביותר, ידידיי. כאשר אתם מראים את עצמכם כפי שהינכם (באמת) לאדם אחד, מייד תחושו את ההקלה אליה שיוועה נשמתכם, גם אם אדם זה לא יציע לכם ולו פיסת עצה אחת.

הנשמה שלכם סובלת כאשר אתם פועלים בניגוד לחוקיה. אתם מרגישים לפתע טוב יותר כאשר אתם מסוגלים לחשוף עצמכם בענווה. **חוק האחוה פועל**. משהו בתוככם אומר, "ברגע זה אינני רוצה להיראות טוב יותר מכפי שאני. אני רוצה להציג את עצמי כפי שהנני; אינני מחפש כבוד ואהבה שאני חושב שאני לא באמת ראוי להם בגלל אותם דברים שאני מסתיר ושאיני חש לגביהם בושה." אמנם אתם טועים גם פה - - שכן כל היצורים החיים ראויים לאהבה ולכבוד - - . בתפיסה המעוותת זו אתם סובלים מבדידות, ואתם וממשיכים להתיימר/להעמיד פנים באופן סמוי כלשהו. הסוג השגוי של בושה מפר (לכן) גם את חוק האחוה. וכך תראו פעם נוספת כיצד כל רגש פנימי יכול להיות נכון כל עוד הוא נובע מהמקור האלוהי, והוא יכול, לעומת זאת, גם להיות מעוות בידי כוחות לוציפריים. כך גם הבושה.....

ועוד אחד שמצאתי ותרגמתי לצורך לימוד החוקים הרוחניים :

חוק הצדק וחוק האחוה מתוך הרצאה 30 - רצון עצמי פחד וגאווה.

בהקשר של גאווה: תחילה תקציר מתוך הקונטקסט ואח"כ הציטוט הרלוונטי:

מה פירושה של גאווה? גאווה פירושה שהאגו שלך יותר חשוב מזה של האחר, שאתה מבקש לעצמך יתרונות והטבות על פני האחר, ושיש בך יוהרה.
....אם אתה חש שהשפלתו של האחר פחותה מזו שלך, יש בך עדיין יותר מדי גאווה....

"אם תיפרדו מעט מיהירותכם אז, ורק אז, יהיה לכם יותר חוש מידה בהשוואתכם לאחרים, ואז גם תגובותיכם ביחס לאחרים יהיו דומות יותר לתגובותיכם לעצמכם. זו המשמעות של **"ואהבת לרעך כמוך"**. כל עוד אתם חשים שונה לגבי אחיכם מכפי שאתם חשים כלפי עצמכם, אתם בהפרה של **החוק הרוחני של צדק, בנוסף להפרה של חוק האחוה**. שכן תגובותיכם אז בודאי אינן על פי הצדק.

יתכן שתפעלו באופן צודק... אולם...

אתם יודעים שפעולותיכם ואפילו מחשבותיכם אינם מספיקים כדי לאפשר לנביעה/ל"אצילות" (מלשון האצלה)/ לקילוח/ הטהור לחדור. "כוח האור" שלכם איננו יכול להשתחרר כל עוד רגשותיכם אינם עומדים בתואם עם החוקים הרוחניים. לכן גם אם חשבתם ופעלתם על פי הצדק, עדיין אינכם נמצאים בצדק ברגשותיכם. הנכם עדיין מציבים את עצמכם במישור גבוה יותר מזה שבו הצבתם את אחיכם... "

עד כאן. אפריל 2012

תרגמה : אליה